

**ITINERARI
POÈTIC I NARRATIU**

SANT JORDI 2023

**ITINERARI POÈTIC I
NARRATIU**

SANT JORDI 2023

ITINERARI POÈTIC I NARRATIU

Edició: Departaments de Llengua i Literatura
catalana i castellana

Maquetació: Neus Budesca

Portada: Leyre Clara Salinas Galliano, 4t ESO B

© **Institut Jaume Huguet. Antiga Escola del Treball**
Valls, 23 d'abril de 2023

PÒRTIC

Temps

-Que faràs ara amb tant de temps?

-Doncs espero tenir-ne prou per fer totes aquelles coses que he anat endarrerint, posposant o deixant a mig fer:

Llegir. M'agrada llegir amb dedicació absoluta; no sé si en podríem dir de manera obsessiva, però sí, m'agrada llegir d'una tirada. M'hi poso i m'atrapa; no puc parar. De jove llegia al llit, abans d'adormir-me, i devorava capítols sencers fins que la son s'apoderava de mi. Ara, de gran, no puc, ja que m'adormo a mitja pàgina... Peso figures aviat, així que lleigeixo durant les vacances. Compro llibres quasi compulsivament, novel·les sobretot, i, per Nadal o a l'estiu, intento fer net.

Escriure. Ho vull tornar a intentar. Havia escrit quan estudiava –com han fet molts dels nostres alumnes aquestes setmanes passades–, amb més o menys ganes, amb més o menys bons resultats. En una ocasió em van premiar amb un accèssit! Tinc coses escrites per casa: un recull d'anècdotes, d'històries reals o inventades, i, sobretot, tinc receptes de cuina. Algun dia hi hauré de posar ordre.

Viatjar –en temporada baixa!–, nadar, esquiar, aprendre a jugar a pàdel, cuinar i aprendre a cuinar, fer ganxet, pintar mandales –m'encanta posar colors al blanc i negre–, aprendre a pintar o a fer

ceràmica o totes dues coses, aprendre idiomes i millorar els que xampurrejo, ballar, no matinar... I continuar col·laborant amb el món de l'esport en qualsevol dels seus àmbits. Ah! I participar a “La ruleta de la suerte” –ho he promès al meu pare–. Ai, que em sembla que no tindrè prou temps!

A casa meva tinc fama d'apuntar-me a tots els saraus –jo en dic reptes–, així que serà difícil que m'avorreixi.

Això que jo espero poder fer a partir d'ara és també el que us desitjo: que us sorgeixin molts “saraus” en la vostra vida; que aprofiteu qualsevol oportunitat per aprendre coses noves, per posar-vos a prova. Accepteu els reptes, encara que us faci mandra o que us semblin massa complicats; segur que sou capaços d'aconseguir-los, com jo ho he sigut d'acabar el pòrtic que em van encarregar!

Aquest llibret és el resultat del repte assolit pels guanyadors del Concurs Literari de Sant Jordi: us vau proposar participar-hi, hi vau dedicar temps i, finalment, heu guanyat. Enhorabona perquè el premi ha estat la culminació del vostre repte!

I vet aquí un gat, vet aquí un gos, el meu repte –escriure aquest pòrtic–, ja s'ha fos!

Kira Menén Balagueró

Professora de l'INS Jaume Huguet

XXVI Premis Literaris
Sant Jordi 2023

POESIA

Premi Carles Magriñà

Categoria A:

Primer premi *La llibertat*, de Biel Guasch Batalla
Accèssit *El castell*, d'Isona Morató Nogués

Categoria B:

Primer premi *Aden, lluna*, de Joana Pérez Salvat.
Accèssit *El crit de la naturalesa*, d'Oksana Zagayko

Categoria C:

Primer premi *Sons a l'alba*, de Paula Blanch Fontbona
Accèssit *La gràcia del joc*, d'Arnau Niubò Garcia

Premi Federico García Lorca

Categoria A:

Primer premi *La abeja y la flor* de Ínari Mascuñano
Accèssit *Aún hay esperanzas*, de Greta Rué

Categoria B:

Primer premi *El paso del tiempo*, de Oksana Zagayko.
Accèssit: *Cuando la luz del sol se apaga*, de Anna Maria
Andreychenkov

Categoria C:

Primer premi *Lo desconocido*, de Adai Niubó
Accèssit: -

PROSA

Premi Narcís Oller

Categoria A:

Primer premi *Tot comença*, d'Ínari Mascuñano Tusell
 Accèssit *Una rosa més*, de Sara Taider

Categoria B:

Primer premi *Paraules tintades*, Joana Pérez Salvat
 Accèssit *La gran decisió*, de Lucía Torbellino Vázquez

Categoria C:

Primer premi *Tu, jo, Barcelona i Sant Jordi*, de Georgina Vilà Estrada
 Accèssit *El secret de l'herborista*, de Bruna Mascuñano Tusell

Premi Miguel de Cervantes

Categoria A:

Primer premi *Te dejo*, de Sara Taider
 Accèssit *La aventura increíble*, de Alba Morgado

Categoria B:

Primer premi *La verdad de Miranda*, de Gisela de la Fuente Rúa
 Accèssit *El atardecer*, de Mía Caballero

Categoria C:

Primer premi *Cicatrices del corazón*, de Sara Segura
 Accèssit *Querida amada mía*, de Leonor Chesé

Premi Carles Magriñà
de poesia

PREMI, CATEGORIA A
BIEL GUASCH BATALLA
1R ESO E

L A L L I B E R T A T

Mirant al cel, la sento.

Si tanco els ulls, la sento.

Per qualsevol racó, la imagino

i, per a qualsevol decisió, la necessito.

No vull que em diguin com pensar;

vull ser lliure per parlar.

La llibertat és important

per seguir avançant.

ACCÈSSIT, CATEGORIA A
ISONA MORATÓ NOGUÉS
1R ESO A

EL CASTELL

Quan pujo en un castell veig tota la gent.

Des de les alçades tinc vistes privilegiades.

Quan pugem al castell, la gent ens espera de valent.

En passar per davant del balcó de l'Ajuntament,
els saludo dissimuladament.

Quan l'enxaneta fa l'aleta, el meu cor em peta.

El castell ja està coronat i tira avall amb serenitat.

Un cop descarregat, tothom ho ha celebrat.

Tot és emoció per la gran celebració.

Una gran diada haurem realitzat

i tothom ben orgullós d'haver-hi participat!

PREMI, CATEGORIA B
JOANA PÉREZ SALVAT
3R ESO A

ADEU, LLUNA

Fins aviat, podria dir-te,
però serien tan sols paraules
d'aquelles que tu vivies
però que ja només enganyen.

Fins aviat, diuen els contes,
però la nostra història la viuen les paraules
que ens cuiden i ens estimen
i que ja mai ens separen.

Fins aviat, et diria a cau d'orella
trobant-nos, aviat, a la més petita estrella.
Fins aviat, o fins sempre;
la nostra lluna guiarà el centre
de les paraules creuades en el so de l'amor.

ACCÈSSIT, CATEGORIA B
OKSANA ZAGAYKO
4T ESO A

EL CRIT DE LA NATURALESA

El meu rostre el vent acaricia,
el Sol petons m'envia des del cel,
el cant dels ocells m'atrau de dia,
i els arbres tocant el violoncel.

Oh, que bella ets mare natural!
Aquest cruel món mai s'atural!
Tu ens portes felicitat i alegria,
però a canvi reps odi i dolentia.

La naturalesa plora de dolor
mentre nosaltres continuem amb el nostre error.
Els boscos verds i els camps daurats,
sense cap vida els hem deixat.

Les glaceres es fonen, els rius s'assequen,
els anys de rebre'n les conseqüències s'apropen.

Animals sense cases, aliments ni forces,
tot això i més ho creem les persones.

PREMI, CATEGORIA C
PAULA BLANCH FONTBONA
2N BAT B

SONS A L'ALBA

Un element sagrat, guaridor,
nascut entre terra humida i pau.
Per a molts un predecessor de tempesta,
per a mi un nòmada en llibertat.

Voldria viatjar sempre en companyia del teu silenci;
passar per llocs que et fan coneixedor;
veure generacions venir, sentir i anar-se'n,
i lliurar-me al teu fred bressol sense dubtes ni temor.

Observadors, els que poden escoltar els teus colors,
i, agraciats, els que cançons et poden sentir recitar.
Suaus però savis xiuxiuejos a l'alba,
que venen des de les muntanyes per despertar.

Pensar que la teva presència sempre passa desapercebuda,
un noble element que la raça humana acostuma a menysprear.

Quan tu ets capaç d'avivar el foc formant imparables flamarades,
d'enderrocar majestuosos arbres i de fer tremolar tot un mar.

Des de fa molt de temps he intentat atrapar-te,
tancar-te dins la meva gàbia i, així, poder respirar.
Tones d'egoisme pur la meva ànima enfosqueixen,
quan somio en palpar el que innatament t'han regalat.

És molt contradictori el sentiment de possessió,
una croada constant entre abdicar o lluitar.
Totes les meves cadenes, en veure't, senten enveja,
ja que em recordes el que sempre hauré d'anhelar.

ACCÈSSIT, CATEGORIA C
ARNAU NIUBÒ GARCIA
2N BAT B

LA GRÀCIA DEL JOC

Em fa gràcia que la gràcia del joc sigui esperar la desgràcia,
i que el “no” sigui el final més atroç possible,
que a trossos em transporta a dos llocs immiscibles,
entre laments i esperances, entre el meu petit món
i la teva gran galàxia.

Un petit món de records bonics, de moments imaginaris;
conversacions irrealment entre jo i els teus sicaris,
degollant la meva ànima que, com llops solitaris,
cerca refugi en els cors més solidaris.

Gran galàxia propera i llunyana,
pintada de tots els colors propis de la felicitat,
dels tons de l'amor i de l'escalfor humana,
de tot el que la meva ànima sempre ha volgut
i en tu ha trobat.

Una ànima que a vegades es pregunta
com puc enyorar el que no ha passat,
perquè trobo a faltar parlar amb tu
del que mai hem conversat;
trobo a faltar abraçar-te quan estic feliç

i quan necessito algú al costat,
quan el món és bonic i quan les pors m'han derrotat.

Ànima que busca esperances, desitjos de món,
de realitats irreals sense saber què són,
sons somorts, abstemis de felicitat,
ferits d'amor, morts de soledat.

I tot això és el joc de la vida, en el fons,
i em pregunto si té algun objectiu la meva vida
o si val més esperar el final de la partida
i veure com la resta va jugant
mentre jo vaig passant els torns.

Premio Federico García Lorca
de poesia

PREMIO, CATEGORIA A
ÍNARI MASCUÑANO
2N ESO B

LA ABEJA Y LA FLOR

La abeja recogía
el dulce néctar de la flor
y volando le decía,
te quiero, amor.

Llorando le contestaba:
“no me queda tiempo de vivir”
desconsolada se lamentaba:
“pronto voy a morir”.

Al llegar el verano
me voy a marchitar
y de este modo tan triste
mis días van a terminar.

ACCÉSIT, CATEGORIA A
GRETA RUÉ
2N ESO A

AÚN HAY ESPERANZAS

Una luz por la mañana me despierta
y veo como sube y baja la marea
me siento y dejo la ventana abierta
y escucho las olas bailar.
Me centro en el sonido y me imagino
muchos peces divinos
cantando en el fondo del mar

Ya no veo nada
una ola negra me tapa la mirada.
El petróleo ha caído
y con el mar se ha unido.
Las cosas tienen que cambiar
y los humanos mejorar.

Para la naturaleza
sois su alma
estáis en la tierra con toda la fortaleza
el bosque os ama.

PREMIO, CATEGORIA B
OKSANA ZAGAYKO
4T ESO A

EL PASO DEL TIEMPO

El tiempo avanza, sin pausa ni demora,
es un regalo que no se valora.
El tiempo avanza sin avisar,
aprovéchalo, no lo podrás recuperar.

El tiempo es un reloj que segundos cuenta,
nunca retrocede, nunca mira atrás.
Cada minuto es una nueva oportunidad,
vive cada día con plena felicidad.

El tiempo es una explosión de emociones,
nos da la felicidad, pero también la tristeza.
Los malos tiempos pasan y se olvidan,
los buenos tiempos en tu corazón se quedan.

El tiempo es un río, que fluye sin ceder,
nunca se detiene, nunca te espera.
Te arrastra consigo en su rápida corriente,
dejando atrás emociones y recuerdos.
No esperes a que pare, no intentes detenerlo.

El tiempo es un eje cronológico,
todo lo que fue, se queda atrás,
todo lo que viviste ya es historia.
Vive en el presente, vive y disfruta.

ACCÉSIT, CATEGORIA B
ANNA MARIA ANDREYCHENKOV
4T ESO B

TE MIRO Y JURO QUE LO SIENTO

Te miro y juro que lo siento
te miro y me falta el aliento.

De tus labios estoy sediento
estás en cada pensamiento.

Quiero congelar el momento
antes que se lo lleve el viento.

Eternamente en este cuento
sin vivir el fallecimiento.

Poder llegar al casamiento
sin que se muera el sentimiento.

Y hasta el envejecimiento
en eterno enamoramiento.

PREMIO, CATEGORIA C
ADAI NIUBÓ
2N ESO A

LO DESCONOCIDO

En el océano más profundo,
en el lugar más remoto del universo,
hay algo que muchos temen por inmundo y muy
pocos desean por perverso.

Es un cofre con cerradura,
es una puerta sin llave,
que siempre perdura,
hasta que se desate.

En el final de mi oscuro corazón,
nunca sabrás lo que hay en lo más hondo, hasta
que mi mente entre en razón, y rompa los
barrotes de la cárcel en que me escondo.

Mi secreto más bien guardado,
solo puede ser desvelado,
si pasa lo inesperado,
y el destino se pone de mi lado.

Si la suerte me sonrío,

podré hacer de lo desconocido, abrigo,
podré hacer que lo frío ya no enfríe,
y de lo incierto, arma contra mi enemigo.

Premi Narcís Oller
de narrativa

PREMI, CATEGORIA A
ÍNARI MASCUÑANO
2N ESO B

TOT COMENÇA

Vaig obrir un ull mandrós i callat, escoltant el silenci. Els primers raigs del sol es filtraven per la cortina de vellut vermell. Crec que havia dormit molt. Concretament des de les 21 h fins a les 6 h. En sortir del llit vaig notar un calfred. No era de por, era de la gelor que entrava per sota de la porta i per les esclotxes de la finestra. Aquell fred em va despertar una mica i per fi ho vaig recordar. Era a l'esquiada. Just en aquell moment va entrar la Lola cridant que m'havia de llevar. No sé ni com ho va aconseguir, però em va convèncer perquè em dutxés.

- Espavila a dutxar-te, que l'esmorzar es refreda.
- Mmm...
- Tu mateixa; hi ha canelons.
- Què?

Dos minuts més tard ja estava totalment vestida i amb els cabells quasi secs. Quan hi ha canelons pel mig, no hi ha

qui em pari. Cinc minuts després ja estàvem les dues dretes davant del menjador. Vaig ensumar l'aire, tot esperant poder sentir la deliciosa aroma de canelons, però el meu nas només va inspirar l'olor d'ous ferrats amb bacó. No és que no m'agradessin els ous ferrats, o que detestés el bacó. De fet, era molt més bo que l'esmorzar de cada dia a casa. Però no era el mateix; els canelons eren simplement millors.

Com us podeu imaginar, la meva amiga m'havia tornat a enganyar perquè m'afanyés. Ella sempre feia igual i jo sempre m'ho empassava. Després d'esmorzar, ens posàrem l'equipació per anar a la neu i agafàrem els esquís. Per res del món podia preveure el que passaria quan travessés la porta.

Vaig passar i algú em va tapar els ulls. Recordo que em vaig espantar una mica i vaig imaginar que m'estaven segrestant. El pensament va fugir ràpidament quan vaig pensar que era impossible o, si més no, molt poc probable. Penseu una mica: qui segresta algú en una estació d'esquí? Ningú. Llavors vaig pensar en l'altra opció, més probable: segur que m'estaven fent una broma. D'alguna manera, potser per un sisè sentit, vaig saber que eren la Lola i les bessones, la Laia i la Marina. Les seves rialletes trapelles les delataven. Eren com nenes atrapades en un cos d'adolescent amb pigues.

Em van fer caminar fins asseure'm en algun lloc. La plataforma on em van asseure era dura i freda. Se'm va gelar el cul. Vaig notar que tot es començava a moure, a desplaçar. Era jo o era el lloc on estava asseguda? Potser hi havia un terratrèmol. No ho crec. Va començar a sonar un soroll de cadenes grinyolant. Em vaig esperar un moment, potser un minut o dos, abans de preguntar:

– On som? Què passa? Fa fred.

Silenci.

– Hola?

Més silenci.

Cansada de tant de silenci em vaig treure la bena que em tapava els ulls. Res em preparava per a allò que vaig veure. Blanc. Tot blanc. Un paisatge de muntanya tot cobert de neu. Era tan bonic... Semblava un somni. I llavors em vaig despertar. Després de mirar a dreta i esquerra comprovant que les noies no eren al meu costat, em vaig omplir de coratge per mirar cap avall. És clar que anava cordada, però jo tenia una mica de por de les altures. Una sensació de vòmit i de mareig em va recórrer el cos. El terra ja era a una distància considerablement llunyana, i allà, petitones, es veien la Lola i

les bessones saludant-me amb la mà. Com podien tan sols pensar a fer-me això? Què els passava pel cap a aquelles?

Crec que quan pugui baixar d'aquí les estrangularé a totes tres. Encara sort que m'havien deixat els esquís. Ara ja estava arribant al cim; devien faltar uns minuts. No sé per què, però es veia una estranya lluïssor vermella que provenia de dalt de la muntanya, i en aquell moment va ser quan em vaig quedar estupefacta.

Un munt de confeti en forma de cor de color rosa i vermell va volar pels aires. Tot de petites espelmes roses col·locades curosament formaven un bonic cor i, al mig, hi havia en Gael, el noi tímid de la meua classe –que sempre m'havia agradat–, amb un ram de roses i una caixa de bombons. Era Sant Valentí.

La resta ja és història. Que baixéssim de la muntanya nevada esquiant, agafats de la mà, ja és història. El regust dolç de xocolata a la boca, ja és història.

I pensant en tota la història, encara no m'he presentat. Soc la Nikki, i aquí comença tot.

ACCÈSSIT, CATEGORIA A
SARA TAÏDER
1R ESO C

UNA ROSA MÉS

Sant Jordi. El dia que es regalen llibres per mostrar afecte i quan les parelles, com cada any, es tornen a regalar roses que acabaran a les papereres. Per a la Carla i en Miquel és un dia més: es lleven sense tenir missatges d'amor, es renten les dents sense preguntar-se quina serà la reacció dels seus millors amics en veure els seus regals, i mengen resant per poder suportar un dia més sense plorar.

Al seu institut, les nenes es vesteixen de vermell i rosa per impressionar els seus xicots, i els nens es gasten els calés en roses barates per aconseguir lligar. En realitat, sempre és la mateixa roba, les mateixes roses i les mateixes paraules, que amb el temps, surten automàticament sense cap sentiment.

Com cada dia, la Carla i en Miquel fan contacte visual a l'entrada, i una esgarrifança els recorre la columna. Tot i que mai han parlat, senten una atracció potent. Cada vegada que l'altre està a prop es posen nerviosos, i mil papallones

s'apoderen dels seus estómacs. Tots dos entren a classe i cadascú va per la seva banda.

Com ja és habitual, els amics d'en Miquel estan reunits i, quan el veuen, es posen seriosos.

– Hola, Miquel, què tal? Avui fas bona cara –exclama el Pol.

Immediatament, el Miquel sap que alguna cosa no rutlla bé. Els seus companys no acostumen a ser tan “sensibles”. Assenteix com a resposta i obre els llibres per estudiar per a l'examen.

– He sentit que els de tercer ja tenen les respostes de l'examen final. I jo com a bon amic que soc, us he aconseguit totes les solucions correctes –exclama l'Oriol, prou fort perquè el Miquel el senti. Somriu quan veu que ha captat la seva atenció. Sap com n'està de desesperat en Miquel amb l'examen final. Vol la millor nota.

– Què voleu a canvi de les respostes? –el Miquel va directe al gra. Sap que els seus companys volen alguna cosa. Observa com l'Oriol somriu maliciosament i de seguida se'n penedeix.

– Agafa aquesta mateixa rosa i dona-la a la Carla. Si aconsegueixes que es posi vermella, guanyes les respostes i si no ho fas...

L'Oriol fa un puny amb la mà i entretanca els ulls. El Miquel l'entén i li fa un gest amb la mà. Inconscientment es frega els ulls blaus. Li arrenca la flor de la mà a l'Oriol i va cap a la Carla, que es troba asseguda dibuixant. Camina de pressa, cada vegada més insegur. Quan arriba al seu costat, la Carla aixeca el cap, sorpresa. Tornen a fer contacte visual i tots dos noten que el món es para. La seva respiració es talla, les mans els suen i la vista se'ls torna borrosa. Sense dir res, el Miquel li dona la rosa, i la Carla, que abans estava callada, envermelleix en qüestió de segons. Automàticament els nois riuen i les noies, que no suporten la seva enveja, s'abalancen sobre ella, estirant-li els cabells. Les rialles augmenten i la Carla, amb un moviment desesperat, s'allibera i surt corrents cap al lavabo. El Miquel sap que el que ha fet està malament. Però no es pot moure. Està glaçat. Li fa mal el cap, i no sap què fer. El seu instint li diu que ho ignori, que ho deixi passar. Però el cor li palpita i li diu que la segueixi. I així ho fa. Ignorant els insults dels seus companys, agafa la rosa de terra i va corrents al lavabo de nenes. Obre la porta, decidit, fins que sent els seus plors. Se li encongeix el cor. Davant d'ell, la Carla està asseguda a terra, arraulida a la paret. Se li apropa en silenci i

s'asseu al seu costat. Abans que pugui dir alguna cosa, la Carla se li avança:

– Per un moment vaig pensar que el teu gest era real. Vaig imaginar que em faries un petó i que jo et confessaria els meus sentiments. Però ara veig que m’he equivocat –continua plorant, cada vegada més fort.

El Miquel, que ja està fart d'estar callat, l’abraça amb tota la seva força. Es fonen en una abraçada, amb tots els seus sentiments giravoltant al seu voltant. El Miquel sap que si no ho fa ara, no ho podrà fer mai. Se separa i li agafa el rostre amb les mans.

– T'estimo.

Dues paraules. Només dues paraules. Només set lletres. Però per a tots dos signifiquen molt. Signifiquen que en aquest món hi ha algú que els estima. La Carla se separa i al Miquel li cau l'ànima a terra. El pànic s'apodera d'ell. Potser la Carla no sent res per ell? Veu com li somriu.

– Jo també t'estimo.

La Carla sembla feliç, inclús, encara que sembli impossible, els seus ulls maragda brillen més.

– Ho sento. Però necessitava les respostes. Els meus pares es posen “agressius” si no tinc la millor nota.

La Carla nega amb el cap, ignorant les seves excuses. Li agafa la cara amb les mans i, abans que torni a disculpar-se, li fa un petó. Un petó especial. Un petó que els transporta a una altra dimensió, una altra galàxia. Les llàgrimes els cauen de l'emoció. Per primera vegada, se senten estimats.

Abraçats i feliços, tots dos imaginin estar en una altra vida, sense pares abusius ni noies envejoses, sense problemes. Només ells dos sols.

PREMI, CATEGORIA B
JOANA PÉREZ SALVAT
3R ESO A

PARAULES TINTADES

Aquella mà freda, plena d'històries i acariciant la meva, ajaguda sobre llençols blancs. Noto la seva respiració accelerada i una llàgrima que vessa fins a caure sobre el meu pit. Vull obrir els ulls, mirar-lo i abraçar-lo, acomiadar-me'n amb un petó càlid i prometre-li que sempre el cuidaré, com fins ara. Que el sento més a prop que mai.

– Disculpi, ha arribat l'hora. Em sap molt greu, però l'haurem de desconnectar.

Els seus plors es tornen cada segon més intensos, de dolor. Em deixa anar la mà amb una carícia i s'allunya a poc a poc. Fins que ja no sento res.

21 d'abril de 1961

– Carme, estàs llesta? La Judit s'ha posat malalta i aquests dies et tocaran les seves habitacions, de la 111 a la 130.

– Sí, disculpi; ara mateix m'hi poso.

Em dirigeixo a la primera habitació i l'endrego, com cada dia. Les netejo totes fins a arribar a la 129. Obro la porta i em sorprenç; em trobo el llit fet, el bany net, les finestres tancades. Una olor que m'atrapa. Penso que potser no hi ha dormit ningú, però sobre la tauleta de nit m'hi trobo un objecte que em diu tot el contrari, que em crida l'atenció. M'hi acosto i, efectivament, és un llibre. Vell, remarcadament, amb plecs a les pàgines. L'agafo i l'ensumo. M'encanten els llibres, però no el reconec. L'obro i, de dins, me'n cauen unes notes. M'afanyo a recollir-les i a guardar-ho tot tal com estava, però soc incapaç d'apartar la vista d'aquelles paraules en vers escrites als petits papers. Llegeixo un d'aquells poemes amagats entre pàgines. Un altre. Em captiven. Aquelles paraules dolces i intenses m'emocionen. Noto relliscar una llàgrima fins a mullar el paper i fer esvaïr la tinta de la paraula *incertesa* en aquell full. No sé com desfer-ho. Em poso nerviosa. Recullo tots els papers i surto de l'habitació tan ràpid com puc. El cert és que no puc deixar anar aquells versos de la meva ment.

* * *

Entro a l'habitació del petit hotel després d'un dia llarg de feina. Tot l'equip se n'ha anat, després, a fer unes copes, però jo he preferit anar a descansar. Venim d'una setmana

llarga, i no és fàcil ser el cap d'una expedició arqueològica com aquesta. M'acabo de dutxar i vestir per anar a dormir. Agafo el llibre de sobre la tauleta de nit i deixo en un costat tots els papers que hi guardo dins. Algú els ha llegit. La paraula *incertesa* està humida. En una altra ocasió em molestaria saber que algú ha rebuscat entre les meves pertinences, però, no sé per què, aquest cop, no. Escric un altre poema curt i el deixo a la vista; potser el trobarà l'endemà.

22 d'abril de 1961

Enllesteixo ràpidament totes les habitacions que em toquen avui. Estic cansada, però m'afanyo a arribar a la 129, la de l'home misteriós que escriu poemes. Avui n'hi ha un de nou. El llegeixo amb un somriure als llavis; és preciós. La meva mare sempre em llegia poemes abans que jo no agafés el son quan era petita. Eren igual de preciosos que aquest. Potser per això m'emocionen tant. L'enyorança és un sentiment que és capaç de trencar-te per dins i fer-te sentir la persona més sola del món. Però aquells poemes em demostraven que aquest sentiment té una altra cara: la de recordar-te els moments més feliços amb somriures gegants i veure'ls des de la llunyania amb tendresa. Aquelles paraules em transportaven,

m'havien fet tornar a emocionar des de molt temps enrere. Em feia por sentir. Per si em tornava a trencar. Però, amb elles, aquesta por s'havia esvaït. Volia conèixer la persona que em transmetia tota aquesta màgia i era capaç de transformar-me i treure'm aquests somriures.

* * *

Arracondo totes les eines de treball en una cantonada de l'habitació un cop entro per la porta, em dutxo i em poso al llit, com cada dia. Estic molt cansat però veig, damunt el meu llibre, un paper doblegat escrit a llapis. Desfaig els plecs, amb cura, i observo una lletra petita, bonica, que encara no sé totes les paraules que amaga. Parla de sentiments, de pors, d'enyorança. D'una mare dolça que escrivia versos. Em regalima una llàgrima per la galta fins a caure damunt el paper arrugat. Em rellegeixo la carta una i mil vegades. Sento haver esperat sempre un missatge com aquest en algun moment. Li vull respondre; tinc un mar de sentiments barrejats que necessito deixar anar. Escric, no un, sinó molts poemes. I m'adormo amb la ploma entre els dits.

23 d'abril de 1961

Deixo pel final l'habitació més important. Quan he acabat la feina, hi entro. M'hi trobo, però, una sorpresa. Un munt de papers petits, escrits en vers, sobre la tauleta de nit. M'hi acosto. “Per a la noia misteriosa que esvaeix la incertesa; mai deixis de sentir les paraules.” Se m'escapa un somriure, agafó el primer paperet i, quan faig el gest de començar a llegir, sento que algú obre la porta. Em giro i el veig. Allà, dret, vestit amb uns pantalons marrons com l'americana que duu sobre una camisa blanca. Els seus ulls ametllats em transmeten la mateixa confiança que les paraules sobre el paper que havíem creuat poc temps abans. És ell. La seva mirada i la meva no han deixat de creuar-se des que s'han trobat. Se m'acosta i m'abraça. Em diu a cau d'orella que té moltes coses per explicar-me i que en vol saber més de mi. Parlem durant hores en aquella petita habitació d'hotel. La seva veu és dolça. M'explica qui és, d'on ve i què farà, per què està aquí i que haurà de marxar l'endemà perquè ja ha acabat la seva feina. Em captiven les seves històries i tot allò que l'inquieta. Es va fent fosc lentament. Li dic que no el vull deixar anar, que vull que em segueixi explicant històries per sempre. I, després d'un silenci protagonitzat per dos somriures sincers, em respon amb el petó més dolç i càlid que m'havien fet mai. Llarg,

preciós. I riem, durant hores. Ens passem la nit explicant-nos contes i mirant la lluna des de la finestra de l'habitació. I em diu que, per molt lluny que ens trobem algun dia, sempre mirarem la mateixa lluna i ens podrem recordar.

I el que no sabíem en aquell moment és que aquesta lluna ens cuidaria per sempre i que ens mantindria units passés el que passés, retrobant-nos una vegada i una altra en diferents indrets del món, fins a prometre'ns no separar-nos mai més. I viure junts les aventures que, fins ara, tan sols eren somnis. Durant anys, sols o acompanyats per aquells petits que compartíem i ens unirien recordant-nos sempre que havíem fet les coses bé. I que, malgrat els obstacles de la vida, sempre hi ha qui pot transformar en amor totes aquelles incerteses que ens enceguen.

23 d'abril de 2023

I tan sols sento aquell so de les màquines que l'envolten, que es para, de sobte, parant una història que protagonitza ella. Aquella noia misteriosa que em parlava d'enyorança sense saber que ara seria jo qui l'hauria d'enfrontar de la manera més dolorosa.

ACCÈSSIT, CATEGORIA B
LUCÍA TORBELLINO VÁZQUEZ
3R ESO A

LA GRAN DECISIÓ

Era un dia molt important. Aquelles audicions de teatre decidirien el meu futur; si no passava el càsting perdria tot el que tenia. Em va sonar l'alarma a les set del matí; ràpidament, em vaig aixecar i vaig començar a enllestir-me per marxar.

Unes hores més tard vaig pujar al tren per dirigir-me a Barcelona, on havia de fer l'audició. En arribar, em va trucar l'Anna, la meva millor amiga:

- Júlia! Com estàs? Tu tranquil·la que segur que tot sortirà perfecte.
- Anna, no ho sé; de momentestic bé, però quan entri allà em posaré molt nerviosa.
- Tant de bo pogués estar allà; ja m'agradaria veure't.

L'Anna feia unes setmanes que es trobava malament; havia anat al metge, però li havien receptat unes pastilles i no gaire cosa més; per aquest motiu no va poder acompanyar-me.

– No passa res, Anna. Ostres! Són dos quarts de deu i d'aquí a 20 minuts he de ser allà. Penjo!

– D'acord. Molta sort, Júlia. Adeu!

Al cap de deu minuts ja era a la porta. El director ens va rebre amb un petit discurs i tot seguit vam passar dins. Era gegant; mai havia vist un teatre tan gran. Quina impressió, vaig pensar.

Uns minuts més tard, un noi ens va posar un número a cadascun dels qui érem allà per ordre d'arribada. Vaig suposar que aquell seria l'ordre en el qual actuaríem. A mi em va tocar el 40, així que vaig aprofitar per practicar el diàleg.

Els minuts passaven i passaven, i cada cop estava més nerviosa. No ho podia controlar; la meva ansietat anava creixent a poc a poc.

“Toc, toc”, van picar a la porta.

– Senyoreta Júlia, vostè és la següent; si us plau acompanyi'm fins a l'escenari.

– D'acord -no podia més, no em sortien les paraules.

Juntament amb la noia que em va venir a buscar, ens vam dirigir cap a l'escenari.

– Doncs bé, un cop aquí, quan vegis la llum verda voldrà dir que ja pots entrar.

– Bé, així ho faré. Moltes gràcies -ara sí que era el gran moment; nervis fora.

“Jo sé que ho puc fer”, “soc la millor”, “ho faré genial”, i milions de frases més em vaig arribar a dir a mi mateixa, fins que la llum es va tornar de color verd.

Ràpidament, la Júlia va anar cap a l'escenari, on va donar tot el que podia i més, ho va fer perfecte. Sense nervis, ara era al seu lloc segur, l'escenari. S'imaginava que estava sola a casa seva, amb els seus peluixos de públic com ho feia de petita, sabent-se el diàleg millor que les taules de multiplicar. Ella es movia i transmetia tot el que sabia en aquell gran escenari davant de les sis persones del jurat, aquelles persones que decidirien el seu futur. En acabar l'obra, la Júlia estava tremolant; el jurat va començar a aplaudir, ella no sabia com reaccionar. Ho devia haver fet bé? Totes les seves inseguretats li donaven voltes sense parar al cap.

– Gràcies, ja et trucarem per comunicar-te la nostra decisió -va dir una noia.

– Té tota la pinta que no em trucaran,estic seguríssima –li deia al meu pare, que va ser la primera persona a qui vaig trucar després de sortir del teatre,

– Tranquil·litzat! Pensa que ho has fet tant bé com has sabut i, si no, pots buscar altres professions, oi? Mestra, odontòloga... Qualsevol cosa.

– Suposo que seré mestra.

– Veus! No passa res, dona; ja te'n sortiràs.

El meu pare no entenia tot l'esforç que jo he dedicat al teatre, cada hora que m'havia passat a la meva habitació practicant, 18 anys que la meva vida era el teatre. Vaig tornar a l'estació de Sants, on vaig comprar el bitllet de tornada a casa. Ja asseguda al seient, vaig desbloquejar el mòbil i hi vaig trobar vuit trucades de l'Anna. Com que no volia parlar del tema en aquells moments, vaig decidir trucar-li uns dies més tard. Havien passat tres dies, l'Anna havia intentat parlar amb mi, però jo no li vaig contestar. Ara sí que era el moment de fer-ho.

– Anna?

– Júlia, estic fatal. Acabo de sortir del metge, no saben ben bé el que tinc, però crec que és greu -era totalment el contrari del que esperava que em digués.

Vam passar-nos tota la tarda parlant, fins que va haver de penjar.

L'endemà, a classe, l'Anna em va comentar que si podia acompanyar-la a la propera visita del metge.

– És clar! És avui?

– Sí; gràcies! A tres quarts de cinc de la tarda.

Estic bastant preocupada per l'Anna; espero que avui ens diguin que està tot bé i que hagi sigut una confusió, vaig pensar. Quedaven deu minuts perquè hagués d'agafar el transport públic; em va semblar veure una alguna cosa a la bústia, vaig obrir-la i, efectivament, hi havia una carta. Estava al·lucinant! Era de la companyia de teatre! Vaig llegir-la de seguida.

– Sí! M'han agafat! -vaig començar a saltar d'alegria.

“Li comuniquem que ha passat el càsting; ens va agradar molt la seva actuació. L'obra es representarà dijous dia 20 a les 19.15. Si aconseguixes bons resultats, estaràs dins de la companyia.”

Per no perdre el bus, vaig sortir corrents; per sort, hi vaig ser a temps. Com que l'Anna havia d'anar al metge, vaig preferir dir-li la notícia un altre dia, quan es trobés millor. En arribar, vam caminar fins al metge i jo em vaig quedar fora de la consulta, esperant-la. Després d'un quart d'hora, l'Anna va sortir plorant.

- Anna! Què passa? Què t'han dit?
- Si us plau, marxem d'aquí.
- D'acord, anem.

Vaig comprendre que no era bona idea seguir preguntant més coses, per tant, vam tornar cap a casa seva.

- Júlia, perdó per no dir-te res, però és que no sé com fer-ho.
- No et preocupis.

Ens vam fer una abraçada i jo vaig marxar cap a casa meva. Estava molt preocupada per ella. Passaven els dies i l'Anna va deixar de vindre a classe, no sabia què podria passar. El dijous, a les 2 de la matinada, jo dormia (nerviosa per l'estrena de la meva obra de teatre), quan em van trucar al mòbil. Era un telèfon que no tenia agregat, però a les dues de la matinada? Una mica estrany, no? Per això, vaig decidir agafar-lo:

- Soc l'àvia de l'Anna, he decidit trucar-te a tu perquè sabia que eres molt important per a ella. Fa poc li van detectar un càncer que estava molt desenvolupat i... -tenia la veu molt tremolosa.
- No pot ser, ho sento moltíssim -vaig començar a plorar.
- Ara descansa en pau; fa molt que tenia dolors. Perdó per trucar en aquestes hores -i va penjar.

Tot seguit vaig tornar al llit destrossada per aquella notícia. Ha passat el llarg dia; ara són les 19:10, he agafat totes les forces possibles per fer realitat el meu somni, per la meua carrera, però sobretot per ella, l'Anna, que havia estat sempre al meu costat en tot.

– Des d'allà on siguis, t'estimo molt!

Tot seguit, vaig anar cap a l'escenari.

PREMI, CATEGORIA C
GEORGINA VILÀ ESTRADA
2N BAT B

TU, JO, BARCELONA I SANT JORDI

Era vint-i-tres d'abril, el sol entrava per la finestra i acariciava la pell de la Mar. M'acabava de despertar, vaig resseguir la seva columna, gaudint de la seva pell, banyada per la melanina. No era capaç de pensar en els dies que s'apropaven; tenia molta por. Les nostres vides s'allunyaven per sempre, i aquells set mesos passarien a ser una història d'amor sense destí. Els meus pensaments intrusius es van veure interromputs per la seva veu, dolça i ronca; tenia la marca dels llençols gravada a la cara. Les galtes envermellides del sol del dia abans van alçar-se dibuixant un somriure.

Sabiem que marxàriem, que la nostra estada a Barcelona era limitada, i havíem pactat que això nostre s'acabaria tan bon punt deixéssim les maletes al bus que ens tornaria a casa, a més de mil quilòmetres l'una de l'altra. Però en mirar-li els ulls, blaus i brillants, vaig llegir-li el secret que rondava pels seus pensaments, i que compartia amb mi en silenci.

Va sonar el despertador, que ens havia regalat deu minuts de pau per gaudir l'una de l'altra, i ella es va aixecar, va anar a la cuina i, com cada matí, es va preparar un cafè ben calent que es bevia mentre mirava per la finestra com començava el dia. M'agradava anar descobrint coses noves de la Mar, i aquell dia vaig descobrir que el costum de fer-se aquest cafè era heretat de la seva àvia, amb qui passava els matins a Benimarfull.

Per a ella aquell dia era normal, però jo ja feia dies que sentia papallones a la panxa esperant amb deliri Sant Jordi; a més, era el primer any que tenia el plaer de passar-lo a Barcelona, al costat de la dona que més m'havia estimat.

Vaig anar a abraçar-la per darrere i, a cau d'orella, li vaig dir que es vestís de pressa, que la convidava a esmorzar i a gaudir de la inundació de llibres i roses de la Ciutat Comtal, on pensava aprofitar fins a l'últim minut del dia caminant carrer amunt, carrer avall.

Estava disposada a fer que fos el dia més especial de la nostra història d'amor, i a poc a poc vaig anar modelant-lo fins a ser-ho.

El croissant que ens vam menjar a Ca la Maria va ser espectacular i, a més, acompanyat d'una rosa que jo no

m'esperava. El passeig per la plaça Catalunya plena d'autors, alguns més famosos que altres, signant llibres i gastant tinta. El llibre amb dedicatòria que parlava de les papallones més boniques del planeta i la seva cara de nena il·lusionada en veure'l.

A Barcelona les dues érem lliures celebrant el dia de l'amor, aquell amor que havia arribat sense esperar-ho, que s'havia transformat i que, gairebé sense saber com, ens havia fet parar boges a les dues. Als nostres pobles no eren capaços d'entendre l'amor sense gènere, etiqueta o limitació. Per això sabíem que s'acabava aquí. Que aquell Sant Jordi havia de ser el millor record de la nostra vida, havia de ser la màxima expressió de joventut, llibertat i felicitat per així recordar-lo quan els anys ens anessin passant factura a causa de la frustració de no haver escollit volar.

Quan el dia ja queia, i dúiem bosses plenes de llibres i un ram de roses cada una, vam acostar-nos al nostre pis, el racó que portava mesos amagant els nostres sentiments, ple de caixes i paper d'embalar preparat per tornar als pobles, però no a casa. Havíem quedat amb els únics amics que coneixien el nostre secret, per tancar el dia amb una cervesa i una copa de vi.

Vam arribar al bar de sempre, ens vam reunir i vam gaudir de les últimes hores que ens quedaven abans que haguéssim de quadrar mil calendaris i viatges per poder veure'ns tots.

Un cop vam acabar, vam resseguir el camí que havíem fet abans, agafades de la mà. El terra era ple de roses i, en baixar al metro, vam sentir un jove tocant la cançó que ho va canviar tot: les dues érem molt fans dels Manel, just sonava *Criticarem les noves modes* de pentinats, el vers enverinat “I potser dormiré abraçadet a una dona a qui quasi no hauré explicat qui ets”; era el nostre destí si no decidíem canviar-lo.

Uns dies més tard vaig voler assegurar-me que estava vivint de veritat el meu somni, que seguíem juntes i que havíem optat per ser felices, a Barcelona. No van caldre paraules; la seva mirada m'ho va confirmar. Va enviar un missatge a la propietària del pis confirmant-li que l'any següent continuariem vivint-hi.

No ens vam dir res més, vam anar a dormir com qualsevol altre dia i, sense haver de parlar, vam decidir que no ens pensàvem resignar a viure una vida que no havíem escollit, una vida condicionada pels altres i no pels nostres sentiments. Ens vam trobar totes dues desfent les caixes del menjador,

tornant a col·locar els coixins al sofà i ballant mentre fèiem el dinar.

Vam decidir viure un Sant Jordi etern, una als braços de l'altra, amb els llavis sempre corbats amunt i una banda sonora feliç mentre les papallones volaven.

ACCÈSSIT, CATEGORIA C
BRUNA MASCUÑANO TUSELL
1R BAT A

EL SECRET DE L'HERBORISTA

La pluja i el fang dificultaven la visió i la mobilitat d'en Nauk. Arrossegant la cama ferida i rondinant i empenyent contra la tempesta havia aconseguit acostar-se una mica al poble, però les castigadores ràfegues de vent l'empenyien i el feien rodar pel fang. El fet que anés carregat tampoc era quelcom que millorés la situació; per sort o per desgràcia portava un meravellós exemplar de *Canis Lupus*. No era gaire gran. Sort n'havia tingut; si no hagués estat així, no ho hauria explicat. L'irritava que el pelatge s'embrutés a causa del fang. Una feina més que hauria de fer quan arribés al poble.

En Nauk es va aturar i va mirar la seva cama ferida. La sang tacava la bena amb un color roig carmesí. La mala bèstia l'havia atacat des de la frondositat del bosc mentre recollia plantes per a l'herborista. L'exemplar era jove i inexpert, i després de rodolar uns angoixants minuts per terra havia aconseguit enfonsar la fulla del ganivet amb el qual tallava les plantes entre les costelles fins a arribar al cor. Després del

succés s'havia afanyat a marxar tan de pressa com fos possible, abans que els altres companys de manada el trobessin a faltar i decidissin sortir a cercar-lo. La pluja que havia començat a caure, primer lleu i més tard com un diluvi, li havia anat bé per amagar el seu rastre d'olor, però sabia que no es podia confiar; hauria d'arribar al poble abans que no parés de ploure. En Nauk observava la seva cama. Ja havia parat un parell de vegades més a recol·locar les benes a lloc. Va sospirar i remugar. Sabia que havia d'evitar repenjar-hi el seu pes; si no, corria el risc de quedar esguerrat de per vida per haver forçat el múscul destrossat. Però no tenia altre remei; havia d'arribar a casa i no pensava deixar la seva presa.

Si la seva resistència al dolor no hagués estat tan colossal, segurament faria hores que estaria gemegant en un cantó del camí enfangat, preguntant perquè passés algun quincallaire i se l'endugués amb ell.

Protegint-se els ulls de la pluja gelada amb un braç, es va acostar al marge del camí. Amb compte, d'un arbre proper, en va arrancar una branca. Els seus dits àgils van trencar totes les branques petites. Va comprovar que aquella crossa improvisada aguantés bé el seu pes i va continuar caminant. No era gran cosa, però faria el fet.

Va trigar una bona hora més en arribar a veure el poble, i mitja hora encara per arribar-hi.

—Per tots els déus, Nauk! Es pot saber què t'ha passat? Sembles una bola de fang de les que fa la meua filla a mida gegant! —l'Otto era l'encarregat de vigilar la petita palissada que protegia tot el poblat. Semblava divertit per la pinta d'en Nauk fins que va copsar que l'enorme embalum que carregava el seu amic era un llop—. Maleïts sien els déus! Què dus a l'esquena?

—No blasfemis —va remugar en Nauk—. Aquest malparit m'ha atacat prop del pont de pedra.

—És mort?

—És ben mort. Li he enfonsat el ganivet fins al mànec. Ajuda'm a dur-lo a casa.

L'Otto va ajudar a baixar la bèstia de l'esquena del seu amic i en Nauk es va ensorrar. Va caure a terra i es va agafar la cama gemegant.

—Redeu! Què hi tens a la cama? Això és sang?

—Sí —digué remugant entre dents l'herborista—. Haig de passar per cal metge. Cou com l'infern.

Repenjat a l'espatlla del guàrdia, en Nauk va anar cap a cal metge. El llum d'oli de la consulta encara era encès. Van

trucar a la porta i van esperar uns segons que se'ls van fer eterns. Quan el metge va obrir la porta quasi cauen rodolant cap a dins.

–Caram, Nauk! Era ja a punt de tancar! Déu meu, quines pintes, què t'ha passat?

Van resumir-li la seva aventura amb el llop i la tornada, mentre el metge, un home d'edat avançada i un floc de cabells blancs irregulars que li queia damunt la cara i bufava constantment per apartar-los preparava el material necessari per atendre el ferit. Va escalfar una gibrella d'aigua i va separar gases i benes netes. Tragué l'alcohol i les diferents pomades i ungüents que agilitzaven la cicatrització.

Amb compte, i entre uns quants gemecs de dolor, van retallar el camal encartonat pel fang i la sang coagulada. El doctor renegà quan veié la ferida.

–Ets un salvatge, no pensava que fos tan profund, ningú no ho diria per com et mous. Tens el llinard del dolor molt alt.

–No és la primera vegada ni serà l'última que em fereixen. Si no m'hagués mogut, ara seria una pila d'ossos mal escurats de la manada.

Nauk es fregà la cara amb la mà i sospirà. L'atent home va netejar la ferida amb cura, amb aigua tèbia. Quan amb l'alcohol ho desinfectà, deixà anar tot l'aire de cop i llençà un impropri. Coïa i sentia bullir la carn.

—Això que t'ha passat a la cama se'n diu miracle. No t'ha tocat l'artèria femoral per mil·límetres. Té —digué passant-li un mossegador de cuir—, lamento que se m'hagi oblidat abans de passar-t'ho.

— No ho necessito.

El metge va enfilar l'agulla amb fil de tripa per poder suturar la ferida un cop desinfectada. Espasmes de dolor s'enfilaven pels nervis del Nauk. El soroll que sortí de la seva gola fou bastant allunyat de la tessitura humana. Espantats, el metge i el guàrdia, que havia contemplat l'escena sense intervenir, van fer un bot. Amb ulls esbatanats observaven en Nauk. Els seus ulls estaven tancats i les barres serrades. Els llavis eren prims, blancs de tan junts que els tenia. Arronsà el nas i les dents li quedaren a la vista.

—Verge santa, ets un d'aquells salvatges del bosc! —només l'aplom del metge impedia que, com el guàrdia, llisqués dissimuladament cap a la porta, amb la mà damunt del

màneg de la seva espasa curta—. Les plantes! Per això coneixes totes les seves qualitats tot i no ser metge!

Nauk es va tensar. La seva immobilitat no era humana, com perceberen amb temor creixent. Rebufant, l'herborista va adoptar una postura relaxada i aixecà les mans amb gest conciliador.

—Oh, bé, increïble, m'heu enxampat. Què he de fer ara? Us haig de matar? —amb una tranquil·litat inhumana, somrigué deixant veure totes les seves dents, al principi normals, que es van afilar en un tancar i obrir d'ulls i convertiren el seu somriure en una carota grotesca—. Ximplés. No ho enteneu; m'han expulsat i ja no puc viure amb els meus. Si t'haig de ser sincer, aguantar la forma humana és esgotador. Si no ho fes, ara mateix ja estaria curat i el llop no m'hauria arribat a atacar.

Abaixant la vista cap a la cama a mig cosir va arrencar-se el fil d'una estrebada. Com aquell qui res, es posà dempeus. El metge i el guàrdia intentaren fugir, però la porta es tancà amb un clic. Nauk l'havia travat a distància. Tremolant, es giraren per comprovar que allà on hi havia hagut l'herborista del poble, ara s'hi trobava un ésser de més de dos metres d'alçada de pell de color oliva. Els seus ulls, d'un negre

profund i sense parpelles, semblava que miressin en la seva direcció, però no podien pas saber-ho. Lentament, l'ésser s'observà la cama i davant dels ulls estupefactes dels dos presents, succeí el miracle. La cama va començar a cosir-se sola, ajuntant els teixits d'ambdós costats i deixant només una blanca cicatriu.

–I ara, si em permeteu l'atreviment, desapareixeré de les vostres vides i oblidareu el que ha passat –en la seva veu es podia llegir l'amargura. Ell no havia demanat això–. Al cap i a la fi, sempre he estat algú extravagant. Digueu a la resta que he marxat a la recerca d'aventures; mai se sap.

La mà de dits nuosos d'en Nauk es posà damunt el cap dels que havien estat els seus amics.

– Ho sento, de debò; és necessari.

I va esborrar-los els records més recents.

Abans de l'alba, una figura solitària encaputxada s'allunyava del poble en direcció al sol naixent. Només els més vells i amb insomni l'haurien pogut veure. Ja no li importava; ningú creia en el desvari de vells en estat de semiconsciència. La figura era alta, prima, amb una gràcia no humana. El cabell blanc, fins després de la cintura, refulgia a la llum de la lluna. Si t'hi fixaves bé, podies veure el pes dels anys sobre les seves

espatlles, enfonsades, mentre una llàgrima solitària lliscava sobre la seva olivàcia pell. Tothom dormia.

Nauk, l'exiliat, Príncep dels Folls i dels Innocents, marxava amb passos cansats arrossegant el pes de la culpa, la seva eterna condemna: ser odiat pels qui havia ajudat, obligat a allunyar-se dels seus congèneres i havent de fingir davant d'aquells a qui havia estimat i protegit. Cada vegada que es revelava, havia de fugir. Cada vegada que això passava, sentia una fletxa enfonsada dins seu.

Amb passos decidits, va tancar aquell secret al fons del seu cor, en un cofre reforçat amb paraules d'indiferència i maldat. A vegades es preguntava si no seria millor morir. Però la seva innocència encara conservava l'esperança de ser perdonat. Pas a pas, un peu rere l'altre, va allunyar-se prou de la vila perquè ningú el reconegués i va preparar-se per refer la seva vida en un altre poble. Un altre cop hauria de començar de nou.

Premio Miguel de Cervantes
de narrativa

PREMIO, CATEGORIA A
SARA TAIDER
1R ESO C

TE DEJO

Era un domingo por la mañana. No había dormido mucho porque la noche anterior había escuchado las palabras que habían acabado de destruirme. Jamás pensé que unas simples palabras podían afectarme tanto. Me quedé un ratito más en la cama, pensando en su cara, en esos hermosos labios, pronunciando palabras tan hirientes.

<<Te dejo>>

Esas palabras martilleaban mi cabeza. ¿Acaso no he sido suficiente para él? ¿Tan fea soy? ¿He sido estúpida en confiar en él? ¿Tan poco le he importado que en 2 semanas ya se ha enamorado de otra?

La ansiedad se hace presente de nuevo, causándome un horrible dolor en el pecho. Un vacío que él llenó, pero que

cuando se fue me dejó un agujero aún más hondo. Todo da vueltas. Hace días que no como y el dolor no ayuda. Aprieto mis uñas contra mis palmas, forzándome a levantarme. No puedo seguir así. Ha sido culpa mía, por confiar y entregarme a él, ignorando a mi cabeza. Sabía que acabaría así.

¿Qué esperaba de alguien como él? ¿Que estuviera todo el día conmigo?.

Me entregué a él sabiendo cómo acabaría, pero es que la soledad me asfixiaba. Acepté su falso amor por apariencias. Él era alguien popular, yo no. Él tenía a muchas chicas a su disposición, yo no. Así demostré a todos que yo era guapa y que alguien tan popular como él estaba colado por mí.

Pero no sé en qué momento el juego se me fue de las manos. Empecé a obsesionarme con él. Si él respiraba, yo también. Si él estaba fuera, yo rezaba que no se le acercara ninguna chica. Si él estaba feliz, yo también. Si no me hablaba se apoderaba de mí una ansiedad a tal punto que me desmayaba de tanto estrés. ¿Y acabé enamorándome de él? ¿U obsesionándome? Aún no lo sé.

Me dirijo hacia mi armario. Me agacho y con una sonrisa adornando mi rostro, me tomo mis pastillas. En cuestión de segundos mi cuerpo se desploma. No siento dolor. La puerta está tan cerca, pero a la vez tan lejos que no puedo aguantar más de dos segundos sin sollozar. Quiero salir de aquí. Pero ya es tarde. Estoy encadenada a esta habitación. En la misma en la que, en un pasado, sufrí de estrés mientras leía *Crepúsculo*, pensando en todas sus infidelidades.

A medida que pasa el tiempo, mis ojos se cierran por culpa de la droga ya ingerida. Duermo con una mano encima de mi pecho, imaginando tenerlo entre mis manos.

ACCÉSIT, CATEGORIA A
ALBA MORGADO
1R ESO D

LA AVENTURA INCREÍBLE

Había una vez una niña que se llamaba Ainhoa y tenía 13 años. Un día, en casa, estaba muy aburrida y decidió hacer una historia. Fue a su cuarto a ver cómo podía escribirla y decidió que cuando estuviera acabada se la enseñaría a su profesora de castellano para ver si le podía subir un poco de nota ya que en el anterior trimestre sacó un notable y ella quería llegar al excelente. Sin inspiración la llamaron para ir a cenar. Al día siguiente en la hora de castellano la profesora les comentó que habría un concurso literario por Sant Jordi. Ainhoa vio aquello como una oportunidad para que le subiera la nota.

Los días siguientes dedicaba una hora a escribir el cuento hasta que un día no se le ocurría un final. Se acostó en su cama sin inspiración y se puso a pensar. Al cabo de un rato recibió un mensaje de sus mejores amigas: Laura y Miriam. El mensaje decía lo siguiente: Ainhoa, estamos en el centro

comercial pasamos por tu casa en cinco minutos vale? ¡Nos vemos ahora!

Ainhoa al leer el mensaje se cambió de ropa y fue a decírselo a su madre:

- Mamá, puedo ir con las chicas al centro comercial? Dicen que pasan por casa en cinco minutos ¿puedo ir? Porfi porfi porfi!
- Claro que sí pero... ¿has terminado el cuento? Preguntó su madre.
- Me falta el final pero es que no se me ocurre nada a ver si saliendo un ratito me viene la inspiración.
- Está bien pero como muy tarde a las ocho en casa vale? Que así cenaremos y te irás a dormir temprano, ¿de acuerdo?
- ¡Vale, mami, te quiero, hasta luego! Le respondió Ainhoa mientras salía de casa.

Cuando ya estaban las tres amigas en el centro comercial fueron a ver si su cafetería-librería favorita estaba abierta pero para sorpresa de todas...¡estaba cerrada! A las chicas les pareció muy raro ya que solo eran las cuatro y media

de la tarde, así que decidieron investigar. Miraron arriba, miraron abajo pero ni rastro de la tendera. Miriam dijo:

- Que raro que esté cerrado no? Hemos mirado por todas partes y nada.
- Y si vamos a otra tienda y dentro de un rato volvemos? Propuso Laura
- Me parece buena idea ¿Vamos a la cafetería de siempre? Preguntó Ainhoa.

Mientras se tomaban algo y comían unos bocadillos hablaban de qué tenían que investigar. Cuando acabaron volvieron a la tienda y nada, completamente cerrada. Ainhoa extrañada insinuó:

- ¿Y si probamos a levantar la persiana? Mirad parece que se han olvidado de poner el candado. ¿Entramos?

A las demás les pareció buena idea. Abrieron la puerta y se encontraron con el almacén de la tienda. Entraron y había un cachorrito. Vieron que al lado del perrito había una nota. La nota decía: Cuidado con el perrito parece tierno e inofensivo pero cuando hay luna llena se transforma en un tiranosaurio

rex así que cuidado con él! Las chicas lo leyeron sorprendidas y Laura dijo:

- ¡Chicas, tenemos un problema! Faltan 30 minutos para que salga la luna.
- Vale. ¿Y qué pasa? Preguntó Miriam
- ¡Que hoy hay luna llena!
- ¿Qué podemos hacer? Preguntó Ainhoa.
- Lo esconderemos en mi casa, dijo Laura.
- Vale, vamos. Dijeron las demás.

Escondieron al cachorrito en el sótano de la casa de Laura y estuvieron hasta las ocho de la noche buscando alguna cura. Pero no encontraron nada hasta que cuando Ainhoa estaba a punto de ir recordó que guardó la nota que la señora de la cafetería había escrito y resulta que detrás de la nota había una “receta”. Miriam que era la que sabía más de física y química de las tres la puso a prueba. Se la dieron a un hamster escacharrado que estaba en la calle y el hámster revivio o sea que era segura, así que se la dieron al cachorrito y lo pusieron en frente de la luna. ¡Y no se transformó en t-rex! Ellas conocían a la señora y quedaron al día siguiente. Le devolvieron el cachorrito y la señora les dio las gracias por

salvarlo de esa maldición. En eso Miriam con curiosidad le preguntó:

- Señora Sánchez antes de que se marche le quería preguntar ¿de donde saco la formula para curarlo?
- El veterinario me dijo que lo probara pero no tengo los recursos necesarios, así que lo dejé aquí para ver si alguien lo podía curar. Y por lo que veo solo hacían falta tres cerebros de tres chicas jóvenes y muy listas. Muchas gracias otra vez chicas. Teneis café y cruasanes gratis de por vida, ¿de acuerdo? Bueno me tengo que ir, chicas, ¡hasta mañana!
- Muchísimas gracias, señora Sanchez, y hasta mañana, contestó Ainhoa.

Ainhoa se despidió de las chicas y se fue a casa a terminar unos deberes. Pero cuando ya estaba tumbada en el sofá escuchó unos toques en la puerta y una voz que decía: Ainhoa? Ainhoa estás bien, llevas una hora ahí dentro. Ainhoa se despertó en su cama. Resulta que todo eso fue un sueño y la que la llamaba era su madre.

- Mamá, la puerta está abierta puedes entrar.
- ¿Qué pasaba que no me habrías, Ainhoa?

- Que pensando en un final para la historia me había tumbado en la cama para pensar y me he quedado dormida!
- ¡Madre mía Ainhoa! Venga levántate que vamos a cenar.

Al día siguiente Ainhoa presentó su cuento y ganó el concurso de su instituto. Y fueron todos felices y comieron perdices.

PREMIO, CATEGORIA B
GISELA DE LA FUENTE RÚA
4T ESO C

LA VERDAD DE MIRANDA

Hoy es veintiocho de febrero y hace justo dos años que morí. Un martes cualquiera, como cada día, iba de camino a la escuela. Mi madre me acompañaba un trozo, pero a mí nunca me había dado miedo ir por las calles de noche. Recuerdo que ese día fue diferente, almorcé galletas y me fui porque hacía tarde. Cuando de repente estaba caminando por delante de la casa de Antonia, vi a un muchacho un poco raro. Era alto, vestía de negro y llevaba una bolsa inmensa. A mí, como he dicho antes, no me daban miedo estas cosas, pero vi que me seguía y aceleré el paso. Por suerte había un cúmulo de gente vendiendo galletas contra el cáncer, así que me escondí y fui por otro camino. Eran las 8:17 de la mañana, el señor Looper, el profesor de economía, me gritó por llegar tarde y me sacó a la pizarra. Ese día fue movido y se me olvidó por completo lo que sucedió por la mañana.

Al día siguiente, salí cinco minutos antes, me daba miedo llegar tarde y me había propuesto ser más responsable.

Tengo presente que estaba haciendo llamada con Isabel, mi mejor amiga desde que éramos pequeñas y de repente escuché una respiración lenta detrás de mi oreja; la mía se aceleró.

Mi cabeza giró por sí sola y mi visión solo pudo ver a una figura negra distorsionada.

Abrí los ojos, me dolía la cabeza, no podía moverme, estaba atada. Todo me daba vueltas, como una noria, pero no fue divertido. No veía nada, todo estaba oscuro y el hedor de gasolina y de madera no me dejaba respirar. Intentar desatarme no sirvió de nada y tenía la conciencia de que algo malo estaba pasando. Moría de hambre, no había desayunado aquella mañana. Escuché pasos y una puerta de metal abriéndose, por fin vi algo que no fuera oscuro. Ese momento fue un descontrol de sentimientos. Era él, el hombre de negro, me cogió del cuello para insinuarme que no grites y me dijo que yo ahora era suya. Del miedo que tenía hice como si él tuviera razón, no quería morir.

Los siguientes seis días fueron constantemente comer a base de un bocadillo que él me preparaba y por fin, me desató, yo pensaba que me soltaría. Me soltó, pero de aquella

habitación oscura y fría, me llevó a otra llena de colores, con cuadros de animales y una pequeña cama llena de muñecas. Había perdido la conciencia de los días que llevaba allí, sabía que no eran pocos. Empecé a hacer ejercicio para pasar el tiempo y no volverme loca, sin embargo, no tenía energía. Necesitaba escaparme y rebusqué por la habitación cosas que me fueran útiles. Lo único que había era un clavo debajo de la cama.

El hombre de negro venía a verme tres veces al día para darme la comida, pero estuve atenta y me di cuenta de que él se marchaba de aquella casa durante una hora. Me tenía cerrada con llave y como vi en algunas películas, con un clip que yo llevaba casualmente en el pelo podría abrir la puerta. Me encontraba nerviosa y me temblaban las manos. Funcionó, pude abrirla y mis ojos estaban alucinando por lo que vieron. Era un pasillo largo y ancho de tonos oscuros y con cuadros de fotografías de chicas de mi edad. Yo solo pensé que quizás no era la primera y tampoco la última.

No podía esperarme más y corrí a encontrar la salida, estaba cerrada con llave, pero escuché cómo él guardaba unas en un cajón. Desde mi habitación eran 23 pasos. Por suerte

estaban ahí, intactas. Al abrir no podía creerlo. La puerta daba a la orilla de la playa y desde mi casa la playa quedaba a muchas horas en coche.

Mis piernas corrían por sí solas y el aire en mi pelo se sentía tan bien. Supliqué ayuda y una hora después estaba en comisaría con el protocolo de abusos sexuales activados y mi nombre borrado de la lista de desaparecidos. Un fuerte abrazo de mi madre hizo que las gotas de mis ojos resbalaran de mi mejilla derecha y el saber que hacía dos años desaparecida me hizo quedar inmóvil. Con años de terapia y el chico en prisión todo iba a mejor.

Esto era lo que quería que hubiera pasado en la historia, pero realmente lo que sucedió es que al intentar escapar el hombre me atrapó y encontró el momento perfecto para deshacerse de mí. Morí ahogada en el suelo y ahora, yo estaba colgada en el cuadro de su pasillo con todas las demás mujeres. Mi familia y el mundo entero grita: Justicia por Miranda.

ACCÉSIT, CATEGORIA B
MÍA CABALLERO
4T ESO

EL ATARDECER

Sus padres siempre le decían que nunca pasara más allá del castillo. "Es muy peligroso", decía su madre cuando salía a jugar con sus amigos. "Me tienes que prometer a mí, ya tu hermano que, nunca, por lo que sea, pasarás más allá del castillo" Le decía su madre. A Jordi le hacía mucha curiosidad ver, más allá del castillo, los grandes bosques.

Todos los días él y sus amigos cogían la bici y se iban juntos arriba del pueblo donde estaba el castillo e iban a los almendros a construir sus cabañas utilizando aquellos palés que tenía el padre de un amigo suyo en el jardín. Una tarde mientras merendaban en el césped bajo los almendros escucharon un ruido que salió de allí. Debió de ser alguna criatura de los bosques, de repente algo salió de los arbustos y huyó, el grupo de amigos persiguieron esa cosa, pero nadie quiso pasar esa frontera invisible que los separaba de los bosques. Hasta que Jordi (lleno de curiosidad) la siguió, rompiendo la promesa que le hizo a su madre. Ninguno de

sus amigos fue tras él. Hundido en el bosque, de repente, mientras lo perseguía se perdió en una curva. Se encontró con una gran fuente, era inmensa y elegante, estaba rodeada de botánica y de árboles gigantes en los que sólo entraba la poca luz del sol.

Era hermosa. El sol naranja del atardecer reflejaba en el agua. Él se sentó al borde de la fuente admirando aquella estructura y las olas que hacía la fuente en el agua, fijándose vio un reflejo azul, eran los ojos de una chica, que después salió del agua. A Jordi el corazón se le paró por unos segundos. Era preciosa, su pelo de oro que brillaba tanto era encantador. Era la chica más hermosa que él nunca había visto. Encantado por esa belleza, a Jordi no le salió ninguna palabra. Parecía que allí en esos instantes en esa fuente no pasara el tiempo. Aquella tarde se sentaron los dos juntos en la fuente, mientras Jordi la miraba con esos ojos y la chica le hablaba con esa voz tan dulce.

Bajo ese hechizo al que Jordi estaba sometido, habían pasado días, quizás semanas, pero no se hubiera dado cuenta. Se quedó allí para siempre en aquella fuente, desapareciendo como una vez hizo su hermano.

PREMIO, CATEGORIA C

SARA SEGURA
1R BAT A

CICATRICES DEL CORAZÓN

Un golpe resonó por el blanco y vacío hospital. La luz de la luna reflejaba el limpio suelo del extenso pasillo que había y yo estaba caminando por este. Al llegar, finalmente abrí cuidadosamente la puerta y fui a una de las picas que había para echarme agua en la cara como pude. Dejé mis muletas a un lado. Había tenido un sueño horrible y el dolor que tenía por todo mi cuerpo no había ayudado en nada a conciliar el sueño. Sinceramente no recordaba por qué me hallaba en un hospital. Siempre había sentido aversión por lugares como estos en los que la gente solo acude cuando se encuentra mal. La única diferencia entre los demás y yo es que muchos la mayoría de las veces conocen las causas de sus síntomas, sea de una enfermedad o de otra cosa. Sin embargo, yo me desperté en una camilla de hospital sin reconocer lo sucedido anteriormente o siquiera cómo acabé aquí ¿Por qué me dolía todo el cuerpo? ¿Por qué a veces me daban tirones fuertes en las extremidades? Todas esas preguntas me invadían

la mente y formaban un enorme vacío en mi pecho. Trato de no pensar en ello echándome de nuevo agua en la cara y cerrando los ojos..., pero notaba esa sensación de alejarme de la realidad una vez más.

¿De verdad no recuerdas nada? -preguntó un doctor mientras limpiaba sus lentes y miraba los papeles y documentos que llevaba consigo. No... respondí un poco dubitativo mientras veía como el mayor se acercaba a mí y detrás de él aparecía una enfermera que tal vez era su acompañante. El doctor no dijo nada más haciendo que el silencio invadiera la habitación. Yo jugaba con las sábanas blancas algo nervioso evitando la mirada de los ajenos mencionados. Hasta que el hombre se pone las lentes y pasa una de las hojas que tenía entre manos y siento como alza la mirada hacia mí.

Te pondré en contexto -dijo. Tú y los que ibais en el coche la semana pasada bebisteis demasiado y tuvisteis un accidente. Yo alcé la mirada extrañado. Intenté recordar algo relacionado con lo que había dicho y, de repente, sin saber por qué, recordé el sueño que tuve la noche anterior. Vi una sombra, una persona que se podía decir que era una mujer de mi misma edad, con el pelo negro recogido en una trenza de lado. Ella subía a mi lado en la parte trasera del coche. Mi

mente quedó en trance hasta que lo recordé. Recordé quien era. Me interné incorporar como pude y pregunté exaltado al hombre en frente mío.

¿Y mi hermana!¿ ¿dónde está? -dije moviéndome exhausto entre las sábanas.

El doctor bajó la mirada dándome señales negativas acerca de mi hermana. Un silencio abrumador llenó la habitación de incertidumbre y angustia. Un silencio que para otros eran minutos pero para mí, décadas... Verás... No creo que te guste esta noticia, pero... -dijo el hombre mientras desviaba su mirada. Cuando vinisteis al hospital, ambos se encontraban en muy mal estado. Como podrás notar, tienes muchas cicatrices en tu cuerpo. Algunas heridas serán graves, aunque muchos de tus órganos vitales estaban en peor estado.

Sentí una ira invadiendo todo mi cuerpo. En ese momento necesitaba saber cómo estaba mi hermana. Ese alargamiento de la conversación se me hizo insignificante. Quería que fuera al grano. ¿Y eso qué tiene que ver? ¡Quiero saber cómo se encuentra mi hermana! -Estallé de furia.

Más de lo que crees -respondió bajando la cabeza mientras se quitaba los lentes- Necesitabas un transplante de órganos urgentemente. Tus costillas se habían roto y se te

estaban clavando en los pulmones y en el corazón. Tuvimos que tomar medidas si queríamos salvarte la vida -dijo. En ese momento, se me cortó la respiración. Tragué saliva y con los ojos más abiertos miré con horror al hombre: te hemos trasplantado los órganos de tu hermana.

Todo eso me supuso dejar de ser consciente de todo lo que pasaba a mi alrededor. Como si me hubiesen tirado un balde de agua fría en medio de una tranquila siesta. Un escalofrío recorrió mi columna y me vino un amargo sabor a la boca, el de la culpa. No tardó mucho en venir esa desagradable sensación de compresión en el pecho y la dificultad para respirar. Todo me daba vueltas. Empecé a recordar. Recuerdo cuando íbamos en el coche con mis amigos, todos ebrios, hasta que de repente los cristales de las ventanas se rompían. Entonces todo comenzó a rodar y se volvía negro. En ese momento me avergoncé de mí mismo. Me sentía responsable y patético. Jamás debí emborracharme y dejar que mi hermana se subiera al coche con mis amigos borrachos conduciendo.

Después de todo esto, tuve que ir a terapia para recuperarme del trauma y para ayudarme a superar la muerte de mi hermana, pero nunca funcionó. La culpa me seguía allá

donde fuese e hiciera lo que hiciera. No volví a emborracharme ni a salir de fiesta con nadie. Pasè todas mis noches en casa con ojeras, encerrado. Jamás pude olvidar la pérdida y llevar mi día a día sin ella es difícil. Y los cristales de las ventanas se rompían de nuevo abriendo las cicatrices de mi corazón.

ACCÉSIT, CATEGORIA C
LEONOR CHESÉ
2N BAT B

QUERIDA AMADA MÍA

Me salvasteis de esa desdicha que es el esquiar. Yo que estaba posado en el exterior de ese bar repugnante, y vos, que surcando la nieve como si del mar se tratase o como un pájaro por el viento en su vuelo. Os vi y vuestra sonrisa acaparó mi mirada durante todo el fin de semana. Os busqué durante toda mi estancia en las pista de GrandValira. Recorrí todos los hoteles en vuestra búsqueda. Fuí por tierra, mar y aire para encontraros, pero mi misión fracasó. Al día siguiente, yo con toda mi voluntad fui a buscaros por toda la estación de esquí, pero por mi mala fortuna no os encontré.

Amada mía, vuestra piel blanca y brillante se camuflaba entre la nieve. Vuestro pelo es alechugado como un muelle y de color como el madero de los arbles. Me perdí en vuestros ojos color café cuando os quitasteis las lentes. Vuestro uniforme de esquí, todo de color rojo, que se veía entre la nevisca. Vos, que llevabais un gorro de lana zanahoria

y unos guantes largos para que pudieran abrigarse vuestros dedos.

Como no os encontré, tuve que rebasar mis miedos y fui a buscaros por dentro de las pistas. Yo, que tenía un miedo cuantioso a los esquís, subí al telesilla y fui en vuestra búsqueda. Bajé por todas las pistas, pesé mi temor a la nieve. Bajé y subí sin parar, contemplando todo a mi alrededor para encontraros. Pasé horas y horas buscándoos y vos no aparecisteis. Cuando oí que se cerraban las pistas y yo aún no os había hallado se me cayó el mundo al suelo. Había superado mi miedo y al mismo tiempo había perdido al amor de mi vida.

Al regresar al hotel donde me hospedaba vi vuestro rostro en una instantánea. Erais vos. Bella como siempre, con vuestra sonrisa, vuestros ojos café y vuestros rizos perfectos. Estabais en la estación con diez muchachos más. En ese momento, cuando os vi reflejados en esa fotografía, se me iluminó el mundo. La vida me volvió a sonreír. Le pregunté a la dama de recepción quién erais vos. Ella me dijo que erais una monitora de esquí que llevaba toda la vida en esas pistas.

Que veniais ya desde muy pequeña con su familia a esquiar y que ahora, habiendo cumplido la mayoría de edad, ya siendo una mujer, estaba trabajando de monitora de criaturas que querían aprender a esquiar. Le rogué por favor que me dijera vuestro nombre y donde os podía encontrar. La dama me explicó que vos, ayer mismo, os fuisteis porque os habían ofrecido trabajo en Suiza y que se habían ido vos y su esposo. Me quedé roto en pedazos, no me lo podía creer, el amor de mi vida se me había escapado y ahora entre vos y yo había miles de kilómetros y un varón.

En este momento, os escribo esta carta amada mía para que sepas que yo siempre esperaré vuestro regreso con ansias y que si deseáis encontrarme, cada día estoy en el bar repugnante de enfrente de la pista Montmalús. Cada día, de cada semana, de cada mes, de cada año estaré esperando por si algún día quieres regresar.

Para mi amada mía,

Cipriano

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament
Institut Jaume Huguet
Antiga Escola del Treball
Valls

JAUME
Huguet